

שני עוזים וצידו נוסף. הצידו הנוסף, מספרים יודע-דבר, היו מסכות ובגדים. מבין העצורים, היה דנינו הראשון לנפנף באליבי. לדבריו, היה בשעת ה- רצה, שבוע צבאי בסביבות שמונה-עשר ב- ערב, בקפה שטראוס ברחוב הרצל. "היה לי שם עניין עם בחורה ואנשים ראו אותי." טען במשטרה. לדנינו החתיך - שישב ארבע שנים על שוד מוויי, אך מאז לא הסתבך יותר - יש הצלחה מדי- הימה בקרב נשות הצמרת של חיפה. בינתיים, פנה אליה קידר, סניגורם של אורי מזרחי ואבו-עבאס, לבית-המשפט בבקשה לשחרר את לקוחותיו ממע- צר. המשטרה, בתשובתה, טענה בפני ה- שופט כי בידה עדות בכתב לכך ששני החשודים, מעורבים ברצח איפרגן, אך כשביקש קידר לראות את העדות הזו, טען התובע המשטרתי כי אם יעשה זאת, יחוסל גם עד זה תוך זמן קצר. לגבי החשד נגד ציון אבוטובול, קיימת סברה כי המשטרה גילתה ברשותו אקדח.



משה ליברטי (משמאל) שור- מר מועדוני-הילה פאב ודניה בחיפה, בחברת נתן הירש, כדורגלן מכבי יפו, בעל מועדון פאב. לדברי אנשי העולם התחתון, הציל ליברטי, ידיו של איפרגן, את חיי איפרגן בנסיון ההתנקשות.

המוחק ברשיון על-ידי אחיו אליעזר, ימאי במקצועו.

תגובות שרשרת

מזירות כל המעצרים, לא היה השבוע כל ביטחון ששרשרת חיסוליה-חש- בנות בעולם התחתון החיפאי הגיעה ל- קיצה.

מלחמת הרציחות, שפרצה סביב פעיי- לותו העצמאית של חיים איפרגן, גרמה לתגובות-שרשרת חריפות, העלולות עוד להרעיד את יסודות הענף בשרת נקמת ונקמות חזורות. ראשי העולם התחתון, בחיפה וברחבי הארץ, אינם ששים למצב זה. להם נהיר שהסחר בסמים וזנות, המכניס הון-רועי- פות, יכול להתנהל בשלווה רק כאשר התותחים אינם רועמים. המסקנה, מבחינתם, היא לא להרשות להבא צמיחתם של אינדיבידואלים כחיים איפרגן, המסרבים להשתלב באחת הכנור פיות, מתפרשים על ענפים רבים בבתי- אחת, במקום להתרכז בענף אחד, ואינם נרתעים מלהפריע ולהציק לאחרים.

במדינה

דיעות

מחירו של כיבוש

מפקד קרבי לשעבר מנתח את השפעת הפיכתו של צה"ל לצבא כיבוש

מה יקרה אם תנועת הגרילה הפלסטינית, המצטמצמת כיום בפעילות אירגוני-החב- לנים מחוץ לגבולות ישראל, תתגלגל ותה- פוך יום אחד לתנועת מרי כללית של תושבי השטחים המוחזקים בשלטון הישראלי? תהזית למצב תיאורטי כזה נותן אלוף- מישנה (מיל), מאיר פעיל, מראשי התנועה לשלום וביטחון, מרצה לשעבר באוניבר- סיטת תל-אביב, שפיטוריו הפוליטיים ער- ררו תגובות נועזות. חווה פעיל מה יקרה במצב כזה: "אם אכן תגיע מלחמת הגרילה של הפלסטינים למימדים חריטים מאד, לא יהיה מנוס מלגייס את מרבית צה"ל, לטהר את השטחים המוחזקים בשיטתיות, תוך שימוש במסוקים, בשריון, הלחימה רגלית, בסיוע חיל-האוויר ובסיוע ארטילרי- הנדסי, סופו של טיהור זה, שלא יימשך זמן רב, שיביא שואה איומה על העם הפלסטיני בנוסה דומה לאשר נעשה בביאפרה על-ידי צבא ניגריה. מדינת ישראל תמשיך כמוכח להתקיים, אולם העם הפלסטיני בתחומי ארץ-ישראל יפסיק להיות קהילה בעלת משמעות פוליטית. זו הפרספקטיבה הסופית של מלחמת הגרילה הפלסטינית, אם יגיעו מימדיה לעוצמה ניכרת... זה אכן סיום טראגי של מישטר כיבוש, כשהמספר העיקרי יהיו הפלסטי- נים והזוכה העיקרית, מבחינה אסטרטגית- פוליטית, תהא מדינת ישראל.

מה היא מחירה המוסרי של זכייה צפויה זו?

"דומה שהצבא-העם הישראלי אשר ייאלץ להשתתף במלחמה מוזהמת זו, ייצא מן המערכה כשהוא בעל ערכים אחרים מאלה שהיו נחלתו כשנכנס אליה. חלק מבני העם היהודי הישועים בציון, ישובו מן המערכה כשהם שבורים בנפשם עקב אי-הצדק הנובע מעוצמתם ומכוחם. אולם רוב בנינו וחילינו ישיקטו את נפשם על- ידי אימוץ אידיאולוגיה לאומנית הגורסת פרימאט של העם היהודי על ארץ-ישראל, על-ידי דחיית כל זכות וכל מעמד לעם הפלסטיני..."

"עדיין לא הגענו כמוכח לשיא האפשרי הצפוי של טראגדיית האומה הפלסטינית." קובע פעיל, "אולם התפתחות האיבה הערבית-יהודית בשלושת הדורות האחר- יונים, והתחזקותה הצבאית של מדינת ישראל עלולים להביא לכלל טראגדיה זו אי-שם בחיק העתיד."

"מדינת ישראל חוקה עדיין אינה נותנת תשובה מליאה לכל הבעיות של העם היהודי והתנועה הציונית. גם לעוצמה ול- כוח יש דינאמיקה דיאלקטית, המחייבת לעיתים הרדורים מוסריים." **פרוסיה של המזרח-התיכון.** תיאור זה של פעיל לקוח מתוך מאמר אידיאולוגי ארוך הנושא את השם דינאמיקה של כוח, שפורסם לא מכבר בשדמות, בסאון בני- התנועות הקיבוציות. המאמר, העוסק בניתוח מוסר הלחימה של צה"ל בתקופה שלאחר מלחמת ששת-הימים ולהשלכות הנובעות מכך לגבי אופיה של החברה הישראלית, לא נשאר רק בתחומם של בני הקיבוצים. תדפיסים ממנו הופצו לאחר רוהה באלפי עותקים בין חיילי צה"ל, וזכים להתרדף עצומה.

פעיל, לשעבר מח"ט חטיבת גולני, עוקב אחר התפתחות מוסר הלחימה בקרב חי- ישוב היהודי בארץ, מתקופת השומר ועד מלחמת ההתשה.

- הוא יוצא מתוך הנחה שיש להקפיד על הרעיון המוסרי של טוהר הנשק, מארבע סיבות, כדלהלן:
- שלילת העיקרון של עין תחת עין, במשמעותו הוולגארית.
- טוהר הנשק אינו פוגם ברמת ה- לחימה.
- טוהר הנשק הוא כלי פוליטי.
- המוסר הלאומי הכולל - "מי שר- קבל קונצפציה של זילזול בטוהר הנשק מקבל, בעצם, קונצפציה של חינוך מחדש של כולנו, החל מבראשית. יש בכך סכנה פנימית עמוקה, שמא תתפתח מדינת ישראל בהדרגה ובאיטיות לקראת הדימוי של

פרוסיה של המזרח-התיכון. דימוי זה ודאי רחוק מאוד מכל חזון פוליטי ומכל משאת נפש חברתית של התנועה הציונית." **שינאה מפעפעת.** כשהוא מנתח קט- עים מתוך ספרו של רבי-סרן יגאל לב המלחמה אוהבת גברים צעירים, העוסק בסיגנון החיים של צה"ל במשימותיו כצבא כיבוש, וכשהוא מסתמך על שורה ארוכה של מאורעות ותגובות שפורסמו בעתונים מאז מלחמת ששת-הימים, מגיע אל"מ פעיל למסקנות הבאות:

"הדוגמאות שהובאו לעיל מוכיחות את- עיליל, כי תהליך התלבטות המוסרית בין- מתרחש בנפשם של חיילי צבא הכיבוש הישראלי, התלבטות זו, אם היא נמשכת זמן ניכר, חייבת למצוא לה פורקן באחד משני הכיוונים הבאים:

- הכיוון המוסרי ההומניסטי, המביא לרגשות אשמה קשים ולאכיבוד ההזדהות של החייל עם המטרה המדינית והרעיונית שלשמה הוא פועל בשטחים מוחזקים.
- הכיוון הלאומני גועני, המתבטא בפתוח הדרגתי של אידיאולוגיה של שינאה ובוו ערבים באשר הם. אידיאור- לוגיה זו משמשת מעטה פסיכולוגי קשוח הנועד להגן ולהשקט את מצפוננו של החייל, ולהצדיק בעיניו כל פעולה שתיעשה כנגד הערבים, ללא הבחנה."

קובע פעיל: "הסטיה בכיוון הלאומני- גועני היא תופעה הרבה יותר נפוצה, משום שהיא מקנה צידוק רעיוני-כולל והחלטי לפתרונות ביצועיים פשוטים, מה- רים ואלימים..."

"כל הקטעים שהבאנו לעיל מעידים ב- עליל על תהליך גידול של שינאה מפעפעת- ההולכת והידרדת יותר אל תהום הכרתנו."



אד"מ (מיל.) פעיל "מלחמה מזוהמת"

על סמך כל אלה מציג פעיל שאלות המכוונות כלפי אחריותה של ההנהגה המדינית והצבאית של מדינת ישראל, להידרדרות המוסרית של הלוחמים.

"הנהגה כזו דומה שהיא שוקלת רק את התועלת הבטחונית, הכלכלית והמדינית של הפעולות המבצעיות שמעמה (מעשים מסוג פינוי פיתחת-רפיח וריסוס שדות עקובה) מנקודת מבט של האינטרס ה- תועלתני הצרוף, המקיאוליסטי, של ישראל. גם אם שיקולים אלה מוכיחים את עצמם כנבונים, לפחות בטווח קצר - האם שוקלת ההנהגה איך משפיעים המעשים הללו על ההידרדרות המוסרית של אותם החיילים המצווים לעשות את המלאכה?"

מסיים פעיל: "האתגר הרציני ביותר של מדינת ישראל כיום הוא איך לשמור על צידיקה ומוסריותה, כלפי פנים וכלפי חוץ, דווקא בתקופה שהיא חוקה ומתפתה לנהוג בדרך עושה וכפייה."

הייתי המאהבת

(המשך מעמוד 25)

היו מצלצלים לי ואומרים לי: "זונה זקנה, יש לך שדיים גדולות, ואת כך וכך." מה יכולתי לענות? אכלתי את זה ב- שקט, וסבלתי.

נכון שהייתי מצלצלת אליו כדי לשוחח איתו, לפעמים הייתי תופסת אותו, לפעמים היו עונים לי בנימישפחתי.

זה לא נכון שצילצלתי לו מאה פעם ביום, בגלל שאין לי בכלל טלפון בבית. מה אני ארוץ כל דקה לטלפון ציבורי כדי לצלצל? עשו לי את המוות. כשהלכתי למשטרה והתלוננתי שהוא לילכלך לי את הקיר ואת דלת-הכניסה בופת, אמרו לי השוט- רים שזה לא יכול להיות, ולא קיבלו את התלונה שלי.

באבו-כביר הכניסו אותי יחד עם הפרו- צות, הפרוצות התייחסו אלי דווקא יפה. האחרות לא. שוטרת אחת, ששמעה מה אמרתי עליה, התנפלה עלי, ועד היום יש לי טריטות על הידיים ממנה.

לקחתי את עורכי-הדין הכי יקרים. את צבי לייסקי, את הגרל, העסק הזה עלה לי יותר מ-10,000 ל"י. עד שבסוף נכנעתי וסיימתי עם ההוצאות לעורכי-הדין, נשארתי ללא כסף, ואמי הייתה חולה. אני עליתי לארץ מוארשה ב-1935.

אבי ישראל, היה איש עשיר, הוא עסק במסחר כלי זהב וכסף, עוד לפני שה- מישפחה עלתה לארץ, הוא קנה כמה בתים גדולים ברחוב אלנבי בתל-אביב, הוא זה שיום את הקמת בית-החסד טיני בת"א, והיה נשיא אירגון תומכי אסירי-ציון ב" חו"ל.

גם גולדמן היה קורבן

אינני יודעת מה יהיה איתי. המישטרה לא נותנת לי מנוחה. השוטרים צוחקים ממני. הזמינו אותי שוב למישטרה, למרות שאני כבר לא מצלצלת אליו. אך הוא ואישתו ובנו ממשיכים להתלונן נגדי.

אבל אני ממשיכה לעקוב אחריה, להכות לו בחצרות, לעמוד ליד המכונית שלו, איני יכולה להפסיק לחשוב עליו.

אני התחנתתי עם יהודי עשיר, שעסק ביבוא-יצוא, אך התגרשתי ממנו. כשאבי נפטר, הוא השאיר את כל הרכוש שלו לי ולאמי - אבל בתנאי שאני לא אתחתן.

אינני יודעת מה יהיה איתי. המישטרה לא נותנת לי מנוחה. השוטרים צוחקים ממני. הזמינו אותי שוב למישטרה, למרות שאני כבר לא מצלצלת אליו. אך הוא ואישתו ובנו ממשיכים להתלונן נגדי.

אבל אני ממשיכה לעקוב אחריה, להכות לו בחצרות, לעמוד ליד המכונית שלו, איני יכולה להפסיק לחשוב עליו.